

GONIEC KRAKOWSKI

ODDZIAŁY: WARSZAWA, Krak. Przedmieście 9, —
NOWY SĄCZ, Jagiellońska 29, — SOSNOWIEC, ul.
Piłsudskiego 8, — ZAKOPANE, Krupówki.
Za dział ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.

Rok I.

Nr. 12.

Kraków, piątek 10 listopada 1939 r.

Nadesłane a nie samowolne przez Redakcję
skrypty będą swarcane autorem jedynie wówczas, ko-
dołączono zostaną znaczki pocztowe na opłacenie pr-
syki swrotnej

Niemcy będą zwycięzcami w wojnie. Pokłosie mowy Führera.

Stanowczość i pewność zwycięstwa Niemiec wzbudziły podziw w świecie.

Dzienniki zagraniczne o mowie Hitlera.

Monachijska mowa Fuehrera wywołała w prasie wszystkich krajów niezwykle silne echo. Dzienniki stołeczne zamieściły wywody Adolfa Hitlera na pierwszych stronicach i na miejscach naczelnych.

Wielkie wrażenie wywołała stanowczość i pewność, które cechowały słowa Kanclerza Rzeszy. Komentarze większości dzienników państw neutralnych są niekorzystne dla W. Brytanji. Prócz tego podkreślono pewność zwycięstwa Narodu Niemieckiego i stwierdzenie Fuehrera, że Niemcy są w dostatecznej mierze przygotowani, by prowadzić skutecznie wojnę, która może trwać nawet kilka lat.

Treść mowy Führera, wygłoszonej przed członkami starej gwardji w „Bürgerbräukeller“, była głównym tematem w prasie rzymskiej. Pisma na naczelnych miejscach publikują mowę Führera, szczególnie podkreślając winę Anglii w wywołaniu wojny. Inne pisma omawiają mowę Führera, zaopatrując ją w tytuły: „O niszczącym obrachunku z imperjalizmem angielskim“ lub: „Niemcy nigdy nie skapitulują“.

Mowa Adolfa Hitlera wywarła duże wrażenie również w północnej części Włoch. Liczne pisma podają mowę Führera na naczelnym miejscu, umieszczając jego podobiznę. „Hitler oświadczył w Monachjum, że Niemcy nigdy nie skapitulują“ — tak pisze mediolański „Popolo d'Italia“, podkreślając szczególnie ostre słowa Führera, zwrócone pod adresem Anglii. Założony przez Mussoliniego dziennik przypomina, że pierwszy akt narodowo-socjalistycznej rewolucji z roku 1923, mimo krwawego jej stłumienia, był pierwszym krokiem do rekonwalescencji, pierwszym krokiem do powstania Trzeciej Rzeszy.

Również „Stampa“ akcentuje, że Führer wyraził ponownie zdecydowane stanowisko Niemiec do stawienia oporu i pokonania nieprzyjaciela.

„Corriere della Sera“ w tytułach zwraca uwagę na słowa Führera, w których podkreśla, że tak długo, dopóki majątki świata nie będą rozdzielane w sposób sprawiedliwy, nie może być mowy o pokoju.

Budapeszt.

Wczorajsza mowa Führera w monachijskiej „Bürgerbräukeller“ znalazła bardzo silny oddźwięk w prasie węgierskiej, przy czym jej treść podano ściśle za DNB. Największe wrażenie uczyniło tutaj wielkie zdecydowanie oraz ufność we własne siły, które charakteryzowały słowa Führera, oraz stwierdzenie moralnej i materialnej odporności, choćby na przeciąg długotrwałej wojny i silna wola niedopuszczenia do kapitulacji.

„Uj Magyaraság“ pisze: „Niemcy widzą w Anglii największą przeszkodę do zawarcia pokoju i dlatego koncentrują wszystkie swe siły, by zmierzyć się w walce z tym przeciwnikiem.“

Narodowo-socjalistyczny „Magyaraság“ podając rzut oka wstecz na historię 9 listopada, podkreśla w tytułach słowa oświadczenia Führera, że wojna będzie tak długo, dopóki bogactwa świata nie będą sprawiedliwie rozdzielone.

Belgrad.

Wielką mowę Führera w „Bürgerbräukeller“ przedrukowała „Politika“ w swym miejscowym wydaniu. Jej tekst zajmuje całą stronę i jest zatytułowany: „W swym monachijskim przemówieniu Adolf Hitler ostro atakuje Wielką Brytanję i oznajmia, że choćby wojna miała trwać pięć lat, Niemcy i ich obecne kierownictwo napewno nie skapitulują“. Dziennik podkreśla tłustym drukiem to miejsce, gdzie Führer mówi o celach walki mocnych, zdrowych i zabezpieczonych Niemiec, oraz jego wywody o stosunkach niemiecko-rosyjskich.

Dla tutejszych polityków mowa Hitlera była niespodzianką; na wszystkich jednak, którzy jej słuchali, wywarła przez swoją moc i ustawiczne oklaski starych gwardzi-

stów, jaknajgłębsze wrażenie. Jednogłośnie oświadcza się, że chodzi w tym wypadku o wybitną mowę bojową.

Niemcy nie skapitulują.

Amsterdam, 10 listopada. — Przemówienie Führera do starych gwardzistów w „Bürgerbräukeller“ wywarło potężne wrażenie w Holandji. Prasa holenderska zaopatruje ją w olbrzymie tytuły. Specjalnie podkreślony jest fakt, że dzisiejsze Niemcy pod żadnymi warunkami nie skapitulują, lecz będą walczyły aż do zwycięskiego zakończenia. Także wywody Hitlera o winie

Niemcy są przygotowane do 5-letniej wojny.

Anglię i Francję piętnuje się jednogłośnie jako agresorów.

Tokio, 10 listopada. Mowę Hitlera w Monachjum przynosi się tu na naczelnym miejscu wraz z licznymi komentarzami, które ilustrują i podkreślają znaczenie tej mowy. Gazety prawie jednogłośnie podkreślają, że Niemcy są przygotowani do wojny 5-cio letniej.

„Tokio Asahi Schimbun“ podkreśla, że Führer niezwykle ostro odpowiedział na mowę Halifaxa.

„Kokumin Schimbun“ przynosi swoje sprawozdanie pod nagłówkiem: „Zwycięstwo ostateczne będzie po naszej stronie“. „Hotschi Schimbun“ pisze o niezachwianym zdecydowaniu.

„Mijako Schimbun“ pisze, że Führer mówił o wojnie przeciwko Anglii. „Tokio Ni-

Niemieckie lotnictwo góruje nad brytyjskiem

Ciekawe oświadczenie amerykańskiego majora.

Nowy Jork, 10 listopada. Znany amerykański fachowiec do spraw lotnictwa, major Williams pisze w „New York Telegram“, że w amerykańskich kołach wojskowych wzrasta przekonanie, że usiłowania państw zachodnich, dążące do osiągnięcia przewagi w powietrzu, są niewykonalne. Williams, który najdokładniej zna lotnictwo wszystkich państw europejskich, jest przekonany, że Anglija potrzebuje dużo czasu, aby w powietrzu dorównać Niemcom. Jako przyczynę podaje Williams, że Anglija przy rozbudowie swego lotnictwa nie usłuchała rad generałów-lotników, lecz generałów armji lądowej oraz marynarki.

Williams opisuje w jaki sposób Angliacy zlekceważyli wyrażone przez niego uznanie dla niemieckiego lotnictwa w roku 1936. W roku 1938 otrzymał on od władz brytyjskich liczne zapytania. Angliacy byli mocno zgorzgni, gdy on znów z wielkim uznaniem wyrażał się o dominującej pozycji lotnictwa Niemiec. Wówczas oświadczył on, że ilość brytyjskich samolotów oraz ich produkcja i personal nawet w przybliżeniu nie dorównują Niemcom.

rozpętania wojny przez Anglię przyjęto z dużą uwagą.

Dokładne sprawozdanie z mowy w prasie szwedzkiej i norweskiej.

Sztokholm, 10 listopada. — Gazety tutejsze na czołowych miejscach przynoszą dokładne sprawozdania z mowy Führera. Podkreśla się przytem, że Niemcy są przygotowane do długotrwałej wojny. Niektóre gazety podkreślają, że Führer w sposób zdecydowany rozprawił się z Anglią.

* * *

Oslo, 10 listopada. — Gazety tutejsze ogłaszają najistotniejsze urywki mowy Hitlera. „Aftenposten“ przynosi bardzo szczegółowe sprawozdanie. Gazety podkreślają w nagłówkach szczególnie te części mowy, w których Führer wyraził swoją niezłomną wolę przyjęcia wyzwania państw zachodnich.

* * *

Ryga, 10 listopada. — Mowa Führera w Monachjum odbiła się głośnie echem w prasie łotewskiej. Pismo wojskowe „Latvijas Karsivis“ oraz gazeta „Jaunakas Zinas“ przynoszą sporozdania swoje pod nagłówkiem: „Niemcy nigdy nie skapitulują“.

tschi“ podkreśla, że Führer — niezwykle zręczny sposób wyluszczył imperjalistyczne dążenia Anglii. Koła polityczne stwierdzają, że Niemcy pragną pokoju. Natomiast podejmą oni wyzwanie narzucone im przez Anglię i Francję.

Głośnie echo mowy w Stanach Zjednoczonych.

Nowy Jork, 10 listopada. Mowa Führera w Monachjum, wygłoszona do jego starych współpracowników, wywołała w całych Stanach Zjednoczonych głośnie echo. Podaje się tu dosłownie wyjątki z mowy, podkreślając przedewszystkiem ataki na Anglię.

Wtedy doradził on Anglii, by nie rozpoczynała wojny z Niemcami.

Sukcesy niemieckich łodzi podwodnych.

Amsterdam, 10 listopada. — „Algemeen Handelsblad“ omawiał w czwartek zagadnienie blokady angielskiej i kontrzarządzenia niemieckie. Największą troską marynarki angielskiej stanowi działalność niemieckich łodzi podwodnych, których zadanie polega na tem, by Anglię odciąć od jej źródeł surowcowych. Nikt nie może — pisze dziennik — przewidzieć wyniku tej walki między angielsko-francuską blokadą, a niemiecką kontrblokadą, jednak jedno nie ulega wątpliwości, a mianowicie, że Niemcy przy pomocy łodzi podwodnych ustawicznie zaostrzają walkę. Dziennik zajmuje się następnie oświadczeniami Churchilla na temat wojny przy pomocy łodzi podwodnych i wyraża pogląd, że Churchill przedstawił Anglikom zbyt optymistyczne cyfry,

Mrzonki i nadzieje.

Kraków, dnia 10 listopada 1939.

(M. C.) Wielu z nas było świadkami wojny światowej. Widzieliśmy wówczas trójnogie osiedla ludzkie, widzieliśmy stosy trupów. I ze spokojem patrzyliśmy w przeszłość my, którym chyba do grobowej deski dźwięczeń będą w uszach jęki rannych. Zdawało się nam, że wojny już nigdy nie będzie. Sądzieliśmy, że przyszła wojna będzie tak samo wyglądać, jak wojna z przed czteró w wieku. Niestety. Zapomnieliśmy o czasie, zapomnieliśmy, że żyjemy w wieku już nie pary i elektryczności, ale z zadziwiająco szybkością postępującej techniki i szalonego tempa, któremu trudno nadążyć.

Ze zdziwieniem i lekceważąco nawet patrzyliśmy na wirujące nad naszymi głowami stalowe kolosy. Huk bomb lotniczych pozwolił nam zrozumieć, że idzie potężna burza, o której nikt nie miał pojęcia.

Do ostatniej chwili nie wierzyliśmy w możliwość wojny. Łudziliśmy się, że sprone kwestje uda się załatwić polubownie. Niestety czas przyniósł tragiczne rozwiązanie, a nam zgotował lekceję trzeźwości. Zawdzięczamy ją bezwzględnej Anglii, która nie chciała dopuścić do sprawiedliwego rozdziału surowców kolonialnych, a wysunęła na plan pierwszy sprawę Gdańska. Nie będziemy już roztrząsać tej kwestji, którą tyle razy omawialiśmy. Dziś każdy wie, że caloroczny dochód z Gdańska nie dawał nam nawet tyle, co kosztował nas jeden dzień mobilizacji.

Chodzi nam o te nasze marzenia i nadzieje przeszłe, obecne, lub na najbliższą przyszłość skierowane.

„Nadzieja jest matką wynalazku“ utrzymują jedni. Inni natomiast dowodzą, że „nadzieja jest matką głupich“. W istocie nadzieja odgrywa w życiu człowieka wybitną rolę, a często ratuje go nawet od zguby.

Jednym słowem, człowiek nie może żyć bez nadziei, lecz gdy jej zbyt hołduje, też ginie.

Nasze minione nadzieje nie znalazły urzeczywistnienia. Żądaliśmy za dużo i zawiedliśmy się na całej linii. Zawiodła nas wiara w nasze dowództwo i gotowość, zdradziła Anglija. Sedno rzeczy leży w tem, że wpajano w nas przekonanie, iż wszystko ułoży się ściśle wedle naszych marzeń. Te optymistyczne horoskopy nie tylko nie przyniosły nam spodziewanych korzyści, ale wręcz przeciwnie nawet zaszkodziły. Wywody naszych sterników brały pod uwagę tylko nasze strony dodatnie, a pomijały ujemne. To przyczyniło się rzecz prosta do lekceważenia nie tylko sił przeciwnika, ale i własnych obowiązków. Wybujała duma niektórych panów w rodzaju płk. Wendy, szefa Ozonu, kazała im wygłaszać prowokacyjne przemówienia właśnie na terenie Śląska, aby mydlili społeczeństwu oczy i podtrzymywać szowinizm. Ci słowni bohaterowie sądzili, że ich krzyk starczy dla odstraszania wroga, i przygotowania obrony.

Po takich przemówieniach wojno i gwarno było w pierwszorzędnym lokalach. Zdarzył się w Warszawie taki wypadek, że pewien młodzieniec z szabelką zapłacił za jazdę dorożką 500 zł! Nie miał „biedaczek“ drobnych, a tylko spory plik półtysiączek. Skoro tak szanowało się grosz publiczny, nie można się dziwić niczemu. Łatwo nam przyjdzie zrozumieć, dlaczego w dziele obrony państwa, a zwłaszcza obrony przeciwlotniczej zrobiono tyle, co nic. Skoro niektórzy panowie tak dużo krzyczeli o biciu „drugich“, należało w pierwszym rzędzie zabezpieczyć własne społeczeństwo. Znany np. pewnego pana „Dorobkiewicza“, wielkiego patriotę, omal, że nie dobroczyńcą ludzkości. Dziś paradyje prawdopodobnie z opaską Straży Obywatelskiej, co daje mu możliwość zaopatrywania się regularnie w świeży chleb! Mniejsza zresztą o to. Pan ten podający się za kulturalnego, a w istocie pseudo-inteligent, potrafił matkom z dziećmi, które w czasie alarmu schroniły się do jego piwnicy, oświadczyć dosłownie, że czas najwyższy, aby opuściły schron. bo „powietrze psuje się“.

Zdaje się, że komentarze są zbyteczne. Takich „półpanków“ mieliśmy tysiące. — Pierzchyli więc złudzenia, zawiodły nadzieje.

Czy jednak społeczeństwo wyciągnęło jakąś naukę?

Musimy stwierdzić stanowczo, że lwia część społeczeństwa dziś zdaje sobie doskonale sprawę z popełnionych uprzednio błędów. Ci widzą, że dawna polityka Polski nie była realna, że dbała ona o dobro jednostek, a nie ogółu, że nie była zbudowana na trwałych podstawach.

Są jednak jeszcze nieliczni wprawdzie, ale niepoprawni marzyciele, którzy z o-

„Wielki wydarzeń nie wyciągnęli żadnej nauki. Karmieni od lat dziecińczych fałszywymi wiadomościami, przesiąknięci szowinizmem, a do tego mało inteligentni i bezkrytyczni, nie mogą oczywiście zdobyć się na trzeźwą i bezstronną ocenę sytuacji. Ludzie tego pokroju, pozbawieni własnego zdania, mimo, że już stracili zaufanie do Anglii, ciągle jeszcze czekają na jakiś cud. Ich chora wyobraźnia widzi ciągle jeszcze potężną Polskę od morza do morza, widzi wkraczające armje, słyszy huk dział. A tymczasem cisza dokoła. Powoli powracamy do normalnego trybu życia i gdyby nie to, że trzeba czasami postać w ogonku, nie odczuwalibyśmy nawet, że wojna toczy się.

Teraz dopiero przekonujemy się, ile to rzeczy leżało odłogiem. Weźmy chociażby te „kocle lebkki” na rynku. Lata całe szlifowaliśmy po nich nasze zelówki, potykaliśmy się o nie, lecz nikomu nie przyszło na myśl zastąpić je równym brukiem. Dziś uczymy się ładu i porządku. Urzędnicy w biurach zasiadają punktualnie o 8-mej do swych warsztatów pracy. Klienci są szybko załatwiani, bo herbatki i pogadanki znieiono, a naczelnicy wraz z urzędnikami punktualnie rozpoczynają prace.

Powoli otwiera się coraz więcej sklepów, które dotychczas były zamknięte, — uruchamiają się przedsiębiorstwa, fabryki ruszają się w ruch. Coraz to liczniejsze pociągi zapewniają szybkie dostarczenie towarów pierwszej potrzeby, jak i innych artykułów.

Nadzieje nasze na pracę, chleb i lepszą przyszłość, mają tym razem bezsprzecznie widoki spełnienia się...

Przymusowe położenie Szwajcarii.

Berne 10 listopada. „Bund” donosi: „Istnieją niezaprzeczalne tendencje państw zachodnich uzupełnienia możliwości najdokładniejszej wszelkich braków blokady, skierowanej przeciwko Niemcom, aby w ten sposób uniemożliwić wszelki dowóz na teren Rzeszy. Odczuwają to także państwa neutralne, sprowadzające towary przez terytoryjnie państw wojujących. Stanowisko Szwajcarii w obecnej wojnie jest ustalone. Opiera się ono na zasadzie ścisłej neutralności.

Zadania państw zachodnich odiera pismo „Bund” w sposób następujący: Na mocy prawa międzynarodowego wszystkie państwa powinny być traktowane jednakowo. Nie można u. p. żądać, żebyśmy nie wyrabiali ani zegarka, ani maszyny jedynie dlatego, że surowce pochodzą z państw innych. Mała Szwajcaria nigdy zresztą nie potrafiła tyle wywieźć do państwa wielkiego, by mógł wzrosnąć potencjał wojenny tego państwa, nawet wtedy, gdyby stosunki handlowe zostały utrzymane na stopie przedwojennej. Rząd szwajcarski oczekuje, że nikt nie posadzi Szwajcarię o machinacje nie pokrywane się z jej zasadą neutralności. Państwa zachodnie muszą uznać życiowe potrzeby Szwajcarii, ponieważ ze wszystkich stron twierdzi się, że Szwajcaria jest, dla Europy czynnikiem niezbędny.

Szwajcaria wynajmuje okręty transportowe.

Filadelfia, 10 listopada. — Do portu tułajskiego, jak donosi Associated Press, wpłynął parowiec „Parpessa”, który miał na pokładzie 245.000 buszli owsa. Razem z nim przybył parowiec „Mountparnesse”, który także odbył podróż pod banderą szwajcarską. Na ścianach obu parowców widniał napis „Switzerland”. Urzędnicy portowi oświadczyli, że chodzi tu o okręty wypożyczone przez Szwajcarię od Grecji, dla przewiezienia środków żywnościowych. „Mountparnesse” już wczoraj udał się z ładunkiem owsa, pnieczy i cukru w podróż w kierunku Genui.

Eugeniusz Szermentowski

ŻONA WIAROŁOMNA

To nam brzmi dziś jak anachronizm: żona wiarołomna! To stare słowo wywołuje mimowolnie chichot. Osądźcie sami, czy słowo to budzi dziś oburzenie, potępienie, hańbę?

A więc coś w tem jest, że tak zmieniają się pewne pojęcia i słowa. Bo cóż jest dziś zdrada? — Zmiana — powiada krótko cynik. I zaraz dodaje: — nie zawsze na lepsze. Ale zawsze — zmiana.

A inny słynny antifeminista, Oscar Wilde, tak znowu mówi o zdradzie: „Nie na tym świecie nie jest więcej warte nad miłość zamężnej kobiety — o czem nie wie żaden żonaty mężczyzna...”

Brantome w swych „Żywotach pań swawolnych” raz na zawsze pogrzebał rogaczy i rozgrzeszył panie niewierne. „Vies des dames galantes” przydały kobiecie wiarołomnej tyle wdzięku, ciepła, pobłażania i czułości, że te bidulki w oczach czytelnika wyglądają raczej na pewinne ofiary swoich mężów-rogaczy, niż na rozpasane Messaliny. Rogaczy przesładuje zato autor drwiną i szayderstwem. To oni winni niedoli swych żon. To na nich spada odpowiedzialność za zdradę. Ileż czułości wyraża Brantome dla wiarołomnej, kreśląc żałośnie finały jej zdrady.

Był więc, powiada „Iny, który umieroll

Fakty są bardziej przekonujące niż kłamliwe dementi brytyjskie.

Brytyjczykom znów dowiedziono naruszenie prawa międzynarodowego.

Berlin, 10 listopada. Dnia 5 listopada 1939 r. niemiecka prasa pletnowała naruszenie prawa międzynarodowego, którego dopuścił się rząd brytyjski przez aresztowanie niemieckich urzędników konsularnych w Glasgow. Fakt ten nastąpił jeszcze na kilka dni przedtem, zanim Anglija wypowiedziała wojnę Niemcom. Niemcy mogą swoje oskarżenia potwierdzić wiarygodnie oświadczeniami ówczesnego kierownika niemieckiego konsulatu, kancлера Lipskiego, jego sekretarki p. Wagner, oraz pomocnika Apfelstadta. — Jak było do przewidzenia, angielskie ministerstwo kłamstwa w myśl swej dawnej tradycji, odpowiedziało na tak poważne oskarżenie jedynie kłamliwym dementi.

W Londynie dementuje się oficjalnie, a przez to kłamie się urzędowo, że w angielskim obozie jeńców traktowano źle trzech Nazi, o których twierdzono, że są urzędnikami konsulatu. Dwaj mężczyźni i kobieta, o których wiadano, że są czynnymi członkami partji, zostali zaaresztowani. Rządowi brytyjskiemu nie było znanym, że byli urzędnikami konsulatu (!). Również nie traktowano ich źle podczas aresztu. Naodwrot starano się um uprzyjemnić areszt. — Wkońcu poczyniono pewne starania ze strony niemieckiej i twierdzono, że tych troje podlegają statutowi konsularnemu. Wtedy rząd angielski zbadał daną sprawę, a choć nie znano stanowiska niemieckiego, to jednak uwolniono Niemców i mogli oni wtedy powrócić do Rzeszy.

Wobec oskarżenia ze strony niemieckiej, którego słusznosc każdy łatwo pozna, brytyjskie kłamliwe dementi świadomie nie porusza właściwych punktów oskarżenia.

Ze i treścią jest zupełnie skłamaną, udowodnimy poniżej:

1. Z trzech urzędników konsularnych, o których mowa, dwóch wogóle nie należy do Narodowo-Socjalistycznej Robotniczej Partji Niemieckiej.

2. Twierdzenie angielskie, że nieznanem było rządowi brytyjskiemu, że chodzi w tym wypadku o urzędników konsularnych, jest dlatego skłamanem i tylko wymysłem, gdyż Liebske jako kierownik niemieckiego konsulatu musiał napewno być dobrze znanym brytyjskim władzom rządowym. Prócz tego wszyscy troje zostali podczas urzędowania w konsulacie aresztowani. Przeciw aresztowaniu zaprotestował natchmiast p. Liebske, powołując się na międzynarodowe prawo. Ponowił on swój protest przy oddaniu go do więzienia przed znanym mu osobiście prezydentem policji mr. Sillitoe i wiceprezydentem Warnockem. Panna Wagner przebywała ponad 8 lat w

Glasgowie i wobec tego musiała być znaną jako urzędniczka konsulatu.

3. Nazajutrz po aresztowaniu niemieckich urzędników konsularnych, przyszedł do więzienia konsul szwajcarski, by przejąć od p. Liebske prowadzenie niemieckiego konsulatu. P. Liebske odmówił przekazania konsulatu uzasadniając, że obchodzą się z nim jak ze zbrodniarzem i że został okradziony ze wszystkich swoich rzeczy, a wobec tego nie posiada niczego, co mógłby jeszcze stracić. Przy tej okazji zażądał wyraźnie od konsula szwajcarskiego, by ten zawiadomił szwajcarski rząd związkowy o tak bezprawnym i niegodnym obejściu się z niemieckim urzędnikiem konsularnym, a żeby rząd Rzeszy na tej drodze dowiedział się o urągającym wszelkim prawom międzynarodowemu, zachowaniu się Anglików.

4. O ile już sam fakt aresztowania był naruszeniem prawa międzynarodowego, to traktowanie niemieckich urzędników konsularnych tem pewniej świadczy o podłości angielskiego rządu, podłości, jakiej jeszcze nigdy historia dyplomacji nie wykazała. Jak wiadomo, zamknięto tych troje aresztowanych w osławionem więzieniu „Barlinnie”, w celach odosobnionych. Podobnie postępuje się ze zbrodniarzami.

Jest to prawdziwy urzędowo stwierdzony stan faktyczny, który ani przez dementi, ani przez kłamstwa nie może być zmieniony.

Skutecznie odparte ataki nieprzyjacielskie na froncie zachodnim.

9 samolotów w ciągu 2 dni utracili Francuzi i Anglicy.

Główna Komenda Armji Niemieckiej donosi:

W ciągu ostatnich dwóch dni odparto zarówno na południowy zachód od Saarbrücken jak i na południowy zachód od Pirmasens nieprzyjacielskie ataki w sile 1 do 2 kompanji, skierowane przeciw niemieckim pozycjom na granicy francusko-niemieckiej. W wyniku kontrataku wzięto do niewoli licznych jeńców. Poza tem, oprócz nieco bardziej ożywionej działalności artyleryjskiej, nie było żadnych specjalnych wydarzeń.

Ilość samolotów zestrzelonych dnia 7-go listopada podwyższyła się 5 na 7 (w tem 1 brytyjski).

W ciągu 8 listopada zestrzelono dwa samoloty francuskie, zaś dwa nieprzyjacielskie balony obserwacyjne zdobione zapallicz zapomocą samolotów myśliwskich, i w ten sposób unieszkodliwiono je. Jeden samolot niemiecki jest poszukiwany.

Angielska admiralicja przyznaje się z pewnem opóźnieniem do utraty jednej łodzi podwodnej.

Przeszło 16 dni przetrzymany w Weymouth

Belgijczyk o brutalnych metodach angielskich piratów. — Zasoby żywnościowe bezwzględnie zajmowane

Bruksela, 10 listopada. „Vingtieme Siecle” opisuje przeżycia marynarza belgijskiego, który na pokładzie portugalskiego parowca został zatrzymany przez 3 tygodnie w Weymouth. Z opowiadań tych wynika, że Anglia nietylko zęca się nad jeńcami państw przedwójnych, ale także nad obywatelami państw neutralnych. Po przybyciu okrętu, natychmiast opieczetowano środki żywnościowe. Za każdym razem, jeżeli ktoś chciał otrzymać jedzenie, trzeba było wolać celnika angielskiego, który jednak po uprzednim opłaceniu cła wydawał środki żywnościowe przywiezione z Portugalji. Przeszło 16 dni przebywał okręt w porcie. Zasoby środków żywnościowych

zmniejszały się a władze angielskie nie pozwoliły na ponowne zaopatrzenie się oświadczaając, że w porcie niema tyle żywności aby zaopatrzyć wszystkich przybyszów.

Jeżeli weźmiemy pod uwagę, że w Weymouth przetrzymywano wtedy 36 okrętów zagranicznych, to można sobie wyobrazić, jakie tam panowały stosunki. Od czasu do czasu można było nabyć pewne ilości ryb, te jednak nie nadawały się do spożycia. — Zatrzymani nie mieli żadnego kontaktu z resztą świata. Nieraz otrzymywali gazetę „Daily Herald”, gazeta ta jednak nie przedstawiała stosunków jakie były w rzeczywistości.

Ghandi przeciw Halifaxowi.

Kiedy nastąpi ogłoszenie celów wojennych

Delhi, 10 listopada. Próby angielskiego wicekróla, zmuszenia Hindusów do wzięcia udziału w wojnie londyńskiej plutokracji, spotykają się z coraz większymi trudnościami. Również i ostatnia mowa ministra spraw zagranicznych Halifaxa nie zrobiła żadnego wrażenia. Bojownik o niepodległość Indji Ghandi, oświadczył wczoraj, że nie ma widoków rozwiązania kwestji spornej, dopóki rząd angielski nie ogłosi swych celów wojennych, uwzględniając równocześnie warunki Indji.

Oświadczenie przywódcy indyjskiej partji kongresowej.

Amsterdam, 10. listopada. — Przywódca indyjskiej partji kongresowej oświadczył podczas wywiadu prasowego, że przyczyną odmowy na propozycje brytyjskiego wicekróla są te, że Anglja nie chce przyznać Indjom wraz z mniejszościami własnej konstytucji. Wymienił on, że istnieje możliwość akcji nieposłuszeństwa ludności cywilnej w całych Indjach.

Odnowienie włoskich gwarancji.

Rzym, 10. listopada. — Agencja „Stefani” podaje następujący urzędowy komunikat: „Ponieważ niezbędności w włosko-niemieckich kontaktach rozrachunkowych zmniejszyły się, włoskie placówki dewizowe wszcząły kroki celem zniesienia dotychczas istniejących gwarancji kursowych dla kwot rozrachunkowych. Od dnia 13. listopada zostaną wprowadzone ponownie dawniej obowiązujące przepisy rozrachunkowe.

Od tego czasu placówki dewizowe przyjmują znowu gwarancje dla wszystkich eksporterów wywożących towary z Niemiec do Włoch i na odwrót, według starych przepisów.

służkę swojej żony y barzo go dręczył, iżby sama pomarła od męczeństwa, iż widzi ginącego w mękach tego, którego tak miłowała i ścisłała w ramiona...”

Inny znów gbur „we świecie zabił swoją żonę w samym śródku dworu”. „Iny wszedł do niej sam, bez orszaku, y uduśli ją swoją ręką y iey własną szarfeczką...” „Słyszałem o jednej, która gdy iey mąż, staruch, pochwylił na takowym uczynku, dał iey truciznę, od której chromała więcej roku y wyszła jak drzewno, a zaś mąż często ją nawiedzał y cieszył się z tey niemocy y powiedział, iż ma to co się iey należy...”

To były reakcje uczuciowe rogaczy, które im uchodziły bezkarnie. Zona w czasach najpierwotniejszych była własnością męża, podarkiem bogów, przedmiotem kupna i sprzedaży. Profesor Br. Wróblewski w mało na ogół znanej świetnej swojej „Pchnologii” cytuje mnóstwo przykładów owych reakcji społecznych i rodzinnych w stosunku do wiarołomstwa.

Po dziś dzieł więc u murzyńskiego plemienia Konkomba kobiety, które popełniły zdradę małżeńską, wiąże się i chłostce. Chłosty dokonywują młodzi chłopcy. U Jakutów cięgi dostaje kochanek.

Wiarołomstwo przechodziło bardzo zajmującą ewolucję, jeżeli chodzi o opinię społeczną. Wę Francji według prawa 14 i 15 wieków żonę za cudzołóstwo zamykało się w celi klasztornej, nieraz dożywotnio. Kochanek przyłapany szedł w tym wypadku na galery, na wygnanie, w najlepszym tylko razie opędził się chłostą.

Rzecz inna, że prawo to stosowano niezmiernie rzadko. Czemu? Dlatego oto — pisze Sieyes — że w tym czasie cudzołóstwo opanowało obycej, zawiadnęło literaturą i teatrem, przenikało do wszystkich warstw społecznych. Popelniali je wszyscy: król, dworacy, szlachta, mieszczaństwo, ba, nawet kler francuski. Mąż zdradzony, który przed sąd wnosil skargę na żonę, stawał się pośmiewiskiem, przedmiotem docinek i drwin. „Cudzołóstwo — pisał Tournel w tych czasach — przestało być przestępstwem, stało się „figlem wyrządzanym mężowi”.

Powoli więc zmieniało się pojęcie wiarołomstwa. Jak dalece odbiegliśmy od czasów, kiedy niektóre plomiona oddawały swe łoża małżeńskie specjalnie „rodnemu” gościowi. Tacy uczeni, jak Buch, Schurman i Nikolskijs piszą, że obycej wypożyczania swych żon gościom panował u murzynów australijskich i u Massagetów.

Wedle Islamu kobieta jest podarkiem Boga, ofiarowanym mężczyźnie. Nie potrzeba dodawać, jakie były prawa tego „podarku”. Można go było zabić, sprzedać, ofiarować innemu. Zdrada karana była śmiercią. Za tę samą zdradę Indianin wypędzał żonę na cztery wiatry, jeśli ją pozostawił w domu — żona spadała do rangi niewolnicy. Koran wprost nakazuje zabicie żony przychwyconej na wiarołomstwie.

Interesującym przykładem reakcji władzo-indywidualnej było prawo uchwalone w Anglii w r. 1541. Chodziło tu przede-

wszystkiem o zadośćuczynienie zmiennym kaprysem Henryka VIII. Ogłoszono zatem bill, który mówił, iż każda kobieta, którą król zechce poślubić w mniemaniu, iż jest ona dziewicą — uznana będzie winna zdrady stanu i ulegnie karze śmierci, jeżeli okaże się, że dziewicą nie była. Bill ten właśnie pozwolił Henrykowi na siedmiokrotne związki małżeńskie. Kiedy miał już dość żony, oznajmił, że się pomylił w sprawie jej dziewictwa. Sąd przeprowadzał dowód winy i biedne królowe dawały główki pod topór kata.

Kodeks Hammurabiego także nie znalazł żartów w tym względzie. Groził wbićem na pal wiarołomną, a żonę, „która się waleśsa, burzy swój dom i zaniędbuje męża” — należało bezzwłocznie utopić.

Nie był również do pozadroszczenia los wiarołomnych niewiast w Polsce. Jeden z sądów grodzkich w wieku XVI ogłosił następującą sentencję wyroku na kobietę, której dowiedziono zdrady:

„hamując takowe wszeteczeństwo, aby się w narodzie... nie praktykowało y nie mnożyło przez co srodze maiestat Bozki bywa obrażony, zaczym aby gniew Bozki ublagany był, sadzimy, aby pomieniona Adelaida, żona Mikołaja z Wątróbiec... w klatce „przy słupie godzinie jedną wysiedziawszy, ex post, u słupa różgami plag pięćdziesiąt przez mistrza odebrawszy — z miasta wypędzona była”.

Wesoło to były czasy! Miły Boże, jakżeby to wyglądało, gdyby tak dziś podobne prawo obowiązywało!

Ambroży Grabowski opowiada:

Żydzi w Krakowie sto lat temu.

Wspomnienia rzetelnego Krakowianina.

Kraków, 10 listopada.

Jeżeli się weźmie do ręki stare pamiętniki, i zacnie je przeglądać, dowiaduje się człowiek o wielu rzeczach, nad którymi, gdyby je był znał i zastanawiał się dawniej, wielu by uniknął nie tylko przykrości, lecz i nieszczęść.

Kwestja żydowska w Polsce była zawsze bolączką, nad którą przechodziło się do porządku dziennego, przyjmując ją jako rodzaj dopustu bożego, na który nie było rady, zwłaszcza, że Żydzi cieszyli się pełnem równouprawnieniem i dzięki wrodzonemu sprytowi i braku chrześcijańskiej etyki, coraz większą nad społeczeństwem uzyskiwali władzę i to tem groźniejszą, że na zewnątrz zupełnie prawie niewidzialną.

Ciekawe o Żydach znajdujemy zapiski w książkach słynnego krakowskiego księgarza i pamiętnikarza Ambrożyego Grabowskiego, opisującego stosunki żydowskie w Krakowie w okresie Rzeczypospolitej Krakowskiej, istniejącej sto lat temu, przez krótki okres czasu. Krakowska Rzplita miała swój sejm jako organ prawodawczy, który między innymi zajął się i sprawą żydowską w mieście.

Żydzi aż do końca XIX wieku, a w dzielnicach przez nich głównie zamieszkałych nawet do ostatnich czasów w dniu swych świąt i szabasu, nosili specjalny strój, na który składały się czarne pantofle, białe pończochy, czarne krótkie spodnie. Na to przywdziewali rodzaj bekieszy czy sarafanu czarnego, przepasanego sznurkiem jedwabnym, zaś na głowach nosili czapki futrzane z czarnym denkiem. Ubiór ten, wraz z pejsami i brodą, z reguły niechlujnie utrzymana, stanowił charakterystyczny strój, odróżniający Żydów od Aryjczyków. Żydzi uznawali strój ten niejako za symbol „narodu wybranego”, za jaki się uważają.

Żydówki zameżne okrywały się w tych czasach, całe rodzajem prześcieradła, spiętego pod samą brodą i wiszącego aż do samej ziemi, a na głowie nosiły bindy perłowe. Strój, jak widać nie zbyt powabny ani piękny.

Do zmiany stroju żydowskiego przyczynili się niestety sami Polacy. Senat krakowski, pragnąc **ideowo zbliżyć Żydów do cywilizacji**, powziął w czerwcu roku 1844 uchwałę, że **żadnemu Żydowi nie wolno zawierać związku małżeńskiego**, jeżeli się nie wykaże, że przynajmniej przed trzema latami nie zdjął ubioru żydowskiego, i nie zaczął nosić stroju europejskiego. Ówczesny sejm krakowski wyobrażał sobie, że tego rodzaju zarządzenie zbliży Żydów do kultury europejskiej.

Jakże się mylił, sadząc, że zewnętrzny wygląd zmieni i dusze i rodzaj myślenia! **Wielka szkoda i żal, że to właśnie sami Polacy i to Krakowianie przyczynili się tak walnie do zatarcia zewnętrznych różnic między Żydami a Aryjczykami.**

Wspomniane zarządzenie Senatu uznali Żydzi krakowscy starsi za fargnięcie się na ich dawne zwyczaje, zwołali **zgromadzenie współwyznawców** i wnieśli do Senatu **listo**, opatrzone bardzo licznymi podpisaniami, o „wstrzymanie, cofnięcie i odwołanie” tego zarządzenia. Senat odmówił.

Senatorzy krakowscy z przed stu lat, dla czegoście nie uczynili żądanej ówczesnej próbie „narodu wybranego”!

Młode pokolenie żydowskie, inaczej się zapatrywało na tą sprawę. Wprost przeciwnie, jak starszy Żydzi, **bardzo byli uradowani z powodu uchwały Senatu** i rzucili z miejsca strój starozakony.

W zapiskach swych podaje Ambroży Grabowski dosłownie: „Obacza czasy następne, czyli to osiągnięte w przyszłości zamierzony skutek, bo trudno przypuścić, aby z ubiorem naród ten złożył szachrajstwo, oszustwo i t. d.”

Proroctwo było zaprawdę te przewidywania krakowskiego kronikarza.

Nie tylko młodzi Żydzi, lecz przede wszystkim Żydówki, nawet jeszcze przed uchwałą Senatu Krakowskiego, porzuciły swój strój narodowy i zaczęły ubierać się **tak samo jak chrześcijanki** w suknie, szale, chustki barwne, szlafroczki i czepczeczki, wówczas tak modne, nie różniąc się zupełnie od kobiet aryjskich. W tem zresztą, zwłaszcza w ostatnich czasach, gdy Żydzi stali się największą potęgą finansową, zawsze górowały nad chrześcijankami.

W czasach opisywanych przez Grabowskiego **nie było wprawdzie jeszcze w śródmieściu tylu sklepów żydowskich**, jak to widzieliśmy bezpośrednio przed wojną, a sami jednak Żydzi, jak zresztą wogóle wszystkie rasy wschodnie, żyjące więcej na ulicy, niż w domu, gromadzili się stale na Rynku głównym, najwięcej jednak koło kościoła św. Wojciecha, rozkładali się jednak po całym mieście jako handlowcy, skupiający stare ubrania, buty, wogóle wszystko, czem można było handlować. Złwłaszcza handel starym ubraniem okazał się bardzo rentownym, jako **towar eksportowy do Afryki** dla murzynów nawiasem mówiąc niosący tym ludom wszelakiego rodzaju zarazy i bakterie. Ten moment nie drażnił jednak „etyki” żydowskiej.

Prócz szachrajstwa, oszustwa, handlu i tym podobnego lekkiego sposobu zarabiania, uprawiali ówczesni Żydzi w Krakowie — wedle Grabowskiego na wielką skalę prze-

mytnictwo, t. zw. „szwarcówkę” do ościennych mocarstw. Między innymi uprawiali Żydzi **głównie przemysł wyrobów tytoniowych**, które 100 lat temu zaczynały coraz bardziej znajdować chętnych nabywców.

Kupcy krakowscy **sprowadzali tytoń głównie z Niemiec**, w szczególności z Bremy w postaci cygar, które przychodziły w drewnianych paczkach zaopatrzonych napisem: „fabriert in Bremen”. Żydzi wykorzystali moment, że pudełka te po sprzedaży cygar były poprostu odrzucone i ofiarowali ich kupno, a potem zakupywali u przedmieszcań Łobzowa, Krowodrzy i Czarnej Wsi, uprawiających rośliny tytoniowe, liście, fabrykowali sami cygara i sprzedawali je w wspomnianych pudełkach w ówczesnej Galicji i Król. Pol. oczywiście drogą przemytu. Zarabiali na tem doskonale, gdyż w obu tych państwach był zaprowadzony monopol tytoniowy.

Uwagi swe w tej sprawie kończy Ambroży Grabowski oryginalną uwagą: „Nie żałuję wcale tych, którzy wdrożywszy się w paskudny nałóg dymienia, sami dobrowolnie na siebie bicz kreca, ani też nie przychodzi mi na myśl stawianie w obronie monopolu. Lecz niech rząd i na cygara i na spirytusy największe nakładają opłaty, nie będzie z tego nikomu krzywda, bo to

dwoje do koniecznych potrzeb życia nie należy...”

Co do rozmaitych ówczesnych **galezi handlu**, pisze w innym miejscu swych pamiętników Grabowski — że „nie masz jakiegobądź przedmiotu ówczesnego handlu, któryby Żydzi nie mieli kupezyć”.

Dawniej, to jest przed rokiem 1844 trudnili się tylko (naturalnie prócz pożyczania pieniędzy i lichwy) sprzedażą starej odzieży, podartego obuwia i innej starzyzny, później **chwycili się handlu używanymi meblami**, a na ostatek zagarnęli i **handel starymi książkami**. Handel ten przeszedł w ręce żydowskie około roku 1820. Przedtem kupowali Żydzi stare książki tylko na papier, który sprzedawali przekupkom do zawijania towaru, zaś po roku 1820 zorganizowali antykwarystwo w dzisiejszym znaczeniu. Od kogo i jak kupowali stare książki, kto im je sprzedawał, nie wiadomo, dość, że kupowali.

W ulicy Szpitalnej, gdzie do czasów bezpośrednio przedwojennych pełno było antykwarii w każdej niemal sieni, już wówczas zakładali sklepy ze starymi książkami i handlowali niemi, **demoralizując** prztem naturalnie młodzież zwłaszcza szkolną, która dla zakupna lakotek czy nawet wódki tam pozbywała się książek szkolnych, na-

bywanych dla niej z krwawej nieraz pracy ich rodziców.

Po roku 1820, prócz antykwarii stałych, urządzili Żydzi **lotne stragany z książkami** na placu św. Krzyża i pod kościołem św. Wojciecha w Rynku, skąd ich dopiero policja wyrugowała w r. 1836.

Największą figurą antykwarską był w owych czasach w Krakowie **stary żyd Szmul** i drugi, chudy, żółto-siny **Lejb**. Nazwisk, jak wiadomo, nie mieli jeszcze wówczas wogóle. Obaj ci żydzi umieli pisać i czytać po polsku, a do pewnego stopnia obeznani z polską literaturą, byli więc i dla naszej kultury groźniejsi.

W pamiętnikach swych wspomina Ambroży Grabowski, kreśląc postać żydostwa w Polsce, a w szczególności w Krakowie i o innych dziedzinach handlu żydowskiego. Oto na placu św. Krzyża istniała druga gałąź handlowa w postaci handlu starym żelazem. W czasach Grabowskiego było tam na placu kilka sklepów tego rodzaju, a pozatem żydzi prowadzili handel ambulansowy starymi żelazami gratami, które rozkładali na ziemi.

I w tej dziedzinie działalność żydowska wywarła **skutek demoralizujący ludność**, z chwilą bowiem rozpoczęcia handlu starym żelazem, zaczęły się po domach kradzieże starego żelaziska, które złodzieje, często małoletni, znosili do sklepów żydowskich, pewni, że nikt ich tam nie będzie wypytywał o pochodzenie ofiarowanego na sprzedaż towaru, zbywanego za byle co.

Oby te wspomnienia rzetelnego Krakowianina, jakim bez wątpienia był Ambroży Grabowski, przyczyniły się do upamiętnienia jego potomkom, jakim czynnikami rozkładowym byli żydzi w Polsce.

11 listopada normalnym dniem pracy.

11-te obwieszczenie Komisarza miasta.

Zwracam uwagę na to, że sobota 11 listopada 1939, jest zwykłym dniem roboczym.

Z tego względu wszystkie sklepy i zakłady mają być w tym dniu jak zwykle otwarte. To samo odnosi się do wszystkich niezarekwirowanych szkół powszechnych, średnich i zawodowych.

Służba w Zarządzie miejskim i w Zakładach miejskich będzie się odbywała jak zwykle.

Każde wykroczenie przeciwko temu zarządzeniu będzie karane.

Kraków, dnia 9 listopada 1939.

Komisarz miasta:
Zörner
Nadburmistrz.

Z TEATRU M. IM. J. SŁOWACKIEGO.

Dziś w piątek, jutro w sobotę oraz w niedzielę wieczorem pełna humoru komedia A. hr. Fredry „Damy i huzary” w opracowaniu scenicznym dyr. K. Frycza. — W sztuce występują: M. Bednarska, A. Kłofska, J. Korecka, T. Paślowska, K. Szyszko-Bohusz, J. Jarzynówna, I. Orska, K. Kondrat, Z. Mroźewski, K. Opaliński, S. Turski, W. Żoźnik.

W niedzielę popołudniu po raz ostatni „Werbelt domowy” J. K. Gregorowicza i „Łobzowianie” Wł. L. Anczyca.

Kasy kredytowe Rzeszy.

Urzędowe kursy dewiz na giełdzie berlińskiej z dnia 6 listopada 1939 r.

Kurs średni walut: Afganistan 100 Afgani 87.46, Argentyna 1 Pap Peso 1156, Belgia 100 Belgas 83.04, Brazylja 1 Milreis 0.26, Bułgaria 100 Lewa 6.094, Danja 100 Koron 96.10, Estonia 100 Koron 124.88, Finlandja 100 Fimark 10.09, Grecja 100 Drachm 4.706, Holandia 100 Guldenów 264.44, Iran 100 Rials 28.50, Islandja 100 Koron 76.62, Włochy 100 Lire 26.18, Japonja 1 Yen 1.166, Jugosławja 100 Dinar 11.888, Lotwa 100 Lats 97.50, Litwa 100 Litas 83.98, Luksemburg 100 Fr. loka 20.76, Norwegja 100 Koron 118.18, Portugalia 100 Escudo 18.182, Szwecja 100 Koron 118.58, Szwajcaria 100 Frank 111.78, Słowacja 100 Koron 17.182, Turcja 1 L. tur. 8.956, Urugwaj 1 Peso 1.858, U. S. A. 1 Dolar 4.982, Hiszpanja 100 Pesetas 61.22.

Kurs średni papierów wartościowych: Afganistan 100 Afgani 87.54, Argentyna 1 Pap Peso 1.164, Belgja 100 Belgas 83.20, Brazylja 1 Milreis 0.264, Bułgaria 100 Lewa 6.106, Danja 100 Koron 96.30, Estonia 100 Koron 125.12, Finlandja 100 Fimark 10.110, Grecja 100 Drachm 4.714, Holandia 100 Guldenów 264.96, Iran 100 Rials 28.60, Islandja 100 Koron 76.78, Włochy 100 Lire 26.22, Japonja 1 Yen 1.170, Jugosławja 100 Dinar 11.412, Lotwa 100 Lats 97.70, Litwa 100 Litas 84.04, Luxemburg 100 Fr. lux 20.80, Norwegja 100 Koron 118.42, Portugalia 100 Escudo 18.218, Szwecja 100 Koron 118.82, Szwajcaria 100 Franków 112.02, Słowacja 100 Koron 17.218, Turcja 1 L. tur. 8.964, Urugwaj 1 Peso 1.862, U. S. A. 1 Dolar 4.99, Hiszpanja 100 Pesetas 61.84.

Urzędowe notowania giełdy berlińskiej gatunków pieniężnych oraz banknotów z dnia 6 listopada 1939 r.

Kurs średni walut oraz papierów wartościowych: Souverains 1 szt 40.76—40.92, 20 Franków 1 szt. 32.32—32.44, Dolar słoły 1 szt. 8.87—8.41, Egipskie 1 L. egip. 18.56—18.84, 1000—5 Dolarów amerykańskich 2 i 1 Dolarów ameryk. 1 dol. 5.30—5.34, Argentynskie 1 Pap Peso 1.10—1.14, Australjskie 1 L. austral. 13.98—14.02, Belgijskie 100 Belgas 82.96—83.28, Brazylijskie 1 Milreis 0.18—0.22, Indje Brytyjskie 100 Rupien 138.72—189.28, Duńskie 100 Koron 95.90—96.30, Angielskie wielkie oraz 1 L. i poniżej 1 L. esterl. 19.06—19.14, Fińskie 100 Fimark 9.98—10.02, Francuskie 100 Franków 10.78—10.82, Holenderskie 100 Guldenów 264.18—265.22, Włoskie 100 Lirów i poniżej 100 Lirów 26.14—26.26, Jugosłowiańskie 100 Dinarów 11.26—11.34, Kanadyjskie 1 L. kanad 4.28—4.32, Litewskie 100 Lit 1 i poniżej 100 Litas 88.40—88.72, Luksemburskie

100 Fr. loka. 20.74—20.82, Norweskie 100 Koron 112.98—113.42, Szwedzkie 100 Koron 118.96—118.84, Szwajcarskie wielkie oraz 100 Franków i poniżej 100 Franków 111.68—112.12, Unja Południowo-Afrykańska 1 L. pol. afryk. 18.96—18.44, Turckie 1 L. tur. 8.78—8.82

Z DNIA.

Św. Marcin.

(—) Dzień św. Marcina przypada na 11 listopada w świecie chrześcijańskim i jest połączony z szeregiem obchodów, uroczystości i zwyczajów, których genezy szukać należy niejednokrotnie jeszcze w czasach pogańskich. Wiadomo wszak, że bardzo dużo obrzędów z czasów przedhistorycznych zostało przez późniejsze wieki przyjętych, uległo przekształceniu z biegiem lat i przybrało obecny charakter chrześcijański.

Z imieniem św. Marcina szczególnie łączy się bardzo dużo obrzędów i zwyczajów ludowych, nie tylko zresztą w Polsce. Św. Marcin, późniejszy biskup z Tours, żył za czasów wielkiego Rzymu. Urodził się około roku 316 w Pannonji (obecne Węgry) w miejscowości Sabaria, leżącej u stóp góry, która do dziś zachowała otrzymaną od niego nazwę góry św. Marcina, co zresztą nie jest wyjątkiem, by tylko przypomnieć przykładowo słynną skałę St. Martinswand w Tyrolu, lub górę św. Marcina pod Tarnowem. Ojciec św. Marcina był żołnierzem i piastował godność trybuna. Syna swego przeznaczony również do służby wojskowej, najpierw jednak posłał go do szkół w Pawji, a następnie zmusił do wstąpienia do wojska rzymskiego, gdy miał zaledwie lat 16. Już w czasie swej służby wojskowej stykał się św. Marcin z chrześcijanami i lgnął ku głoszonemu przez nich zasadom, aż wreszcie w 20 roku życia rzucił broń. W Medjolanie przyjął chrzest i stał się w krótkim czasie wzorem cnót i pobożności, co wzbudziło przeciw niemu niechęć sekty Arjanów i naraziło go na prześladowania, tak, że musiał uciekać i osiadł na samotnej wysepce koło Genui, jako pustelnik. Około roku 370 widzimy go w rzymskiej prowincji Galji (obecna Francja) w okolicy Poitiers, gdzie założył, bodaj pierwszą na zachodzie Europy organizację klasztorną w Maroutiers. Osiadłszy tam, szerzył wśród pogan chrześcijaństwo, a zezasem w r. 371 został mianowany biskupem w Tours. Umarł około roku 400.

Z imieniem św. Marcina, w szczególności z dniem 11 listopada, na który przypada jego święto, łączy się szereg przepowiedni, przysłów i zwyczajów.

W Polsce, kraju wybitnie rolniczym zwracano od wieków bardzo dużo uwagi zjawiskom atmosferycznym. Obserwacje

te, przekazywane, zrazu drogą tradycji, z ojca na syna, a później zapisywane i notowane w kalendarzach, będących dawniej główną literaturą na wsi, zestawiane i badane przez krytyczne mózgi, dały w sumie podstawy do ustalania pewnych w przyrodzie stale powtarzających się zjawisk.

Na tej to bazie oparte, znane powszechnie przepowiednie sprawdzają się niejednokrotnie, zwłaszcza dla tych okolic kraju, w których obserwacji tych najczęściej zebrało i utrwalono w zapiskach

Przepowiednie łączone z imieniem św. Marcina, są w Polsce tem poważniejszą, że dzień jego imienia przypada na jesień, tak ważną dla rolników, to też i większość przepowiedni ma charakter rolniczy.

Jedną z najczęściej znanych przepowiedni jest, przypisywana również św. Barbarze: Św. Marcin po lodzie — Boże Narodzenie po wodzie.

I drugie: Kiedy w Marcina lód, była błoto koło Gód.

Na św. Marcina lód na Trzy Króle wody w bród. Jeśli na Marcina sucho, to Gody z płuchą. Inne przepowiednie brzmią:

Jak Marcin na białym lub pstrym koniu przyjedzie, tak lekka alba mierna, a jak na czarnym, to tęga zimę przywiedzie.

* * *

Gdy wiatr od południa w wigilję św. Marcina będzie napewno lekka zima.

* * *

Jeśli na Marcina chmurno w dzień i w nocy będzie niestała zima a jeśli pogoda trzyma będzie zima wielkiej mocy.

* * *

W św. Marcin deszcz lub chmury czas niestatecznie ponury jasna zaś w ten dzień pogoda znaczy mrozy. Przeżyć się szkoda.

* * *

Jeśli pochmurno w Marcina, to będzie niestała zima. Jeśli Marcin z chmurami, niestateczna zima przed nami.

* * *

Dzień św. Marcina łączy się powszechnie z masowem spożywaniem gęsi. Jest to zapewne zabytek z czasów przedhistorycznych, kiedy składano krwawo ofiary bogom ze zwierząt, między niemi i z gęsi, przyczem z kości, serca, koloru mięsa i t. d. przepowiadano przyszłość. Odbija się to w przysłowianach na ten dzień: Święto Marcina dużo gęsi wyrzyna.

* * *

Na św. Marcina, gdy woda się ściąga i u gęsi pierś biała, to będzie stała zima.

* * *

W dzień św. Marcina wyłazi gęś z komina, kiedy biała, zima doskonała. Kiedy w puchu płamista, będzie zima flażysta.

Różne

JADE do Lwowa. Stal sławowa. Zaleszczyk — przyjmuje wszelkie złocenia — wyładam 11 listopada. Dworknickiego 5, m. 13. 6761

TAKSÓWKA s prawem wyjazdu do wynajęcia. — Zgłoszenia: Flarecka 7, m. 7. 6701
LECZNICA ZWIĄZKOWA. Kraków Garncarska 11 przyjmuje do poróżd i wszelkie choroby prócz szakajnych. 6936

Poszukiwanie się wzajemnie

PASZOTTA Kazimierz, major — ktokolwiek wie o nim, proszę dać znać...

INŻ. CZESŁAW WIECZORSKI jest w Krakowie jako inżynier wojenny. Adres: Piłsudskiego 6 m. 6.

Wiadomość dotycząca majora Konrada HANA-KA, Obrona Narodowa...

KTO wie coś o mojej żonie Janinie, synach Zygmunta, Januszku, Edmunde...

ŁASIŃSKI Zbigniew — żona Barbara, dwoje dzieci Andrzej i Monika...

KOBYRŃ — Kozary. Marynia wraca do domu razem z rodziną...

POSZUKUJE kaprala URJASZA WŁADYSŁAWA, 16 pp., widzianego 6 września...

LESIA i Alina DZIKIEWICZ są w Krakowie, Kołomyjskiego 25...

STANISŁAW Florowski o zawiadomieniu siostry Wiktorii...

WIECZOREK Antoni wyjechał do „Składnica Materiałów Intendencji”...

LWÓW — Kedrowe — przyjechałem szczęśliwie, wszyscy zdrowi...

JULJAN Michalik, Wanda w Warszawie. Czekam wiadomości...

KTOKOLWIEK z kolegów lub przełożonych wie o rezerwach...

POWRACAJĄCYCH z obojtu Tamopola, Lwowa lub Zaleszczyk...

WALKA Tadeusz, podchorąży 2 Esk. Szkoły Lotniczej...

HECZYŃSKA HELENA, żona lekarza, Rodz na czekanie powrotu...

GOŚLIŃSKI SYLWESTER — żona, córka prosimy o porozumienie...

KTOBY wiedział o Stanisławie Skorku, ppur. rezerwy...

KOMUKOLWIEK wiadomości jest miejsce pobytu Eugeniusza Wejmera...

JESTEM zdrowa, zostaje tutaj, gdyby brak posyłał...

ZONA poszukuje Andrzeja Jasińskiego...

PODPORUCZNIK Ulanów Borys SCHÖN, II dywizjon...

PRZYJMĘ paniąkę u-niemiecki, znająca dobrze język niemiecki...

POSZUKUJE osoby u-ciołowej, energicznej do sprze-dania...

ZAKŁAD lekarzo-dentystyczny poszukuje praktykanta...

OGRODNICZ robotnik, prac. gospodarski, potrzebny...

DR A Kryglicza prosi o bezwzględne skomunikowanie...

SZYDŁOWSKI Romani, kapitan 16 p. p. Tarnów, poszukiwany...

KONARSKIEGO KSA-WEREGO kto widział, proszę...

ZBIGNIEW SOKOŁOWSKI, urzędnik BGK, w Bado-miu...

GERARD Bodozechowski Janusz, literat, zam. Sosnowiec...

POWAZKA Bolesław, kpr. powołany Lwów — wiadomości...

REICHERT Józef z Krakowa, wyjechał autem w kierunku...

BIEDA Józef, ppur. rez. 75 piechoty Chorzów, podobno...

JAGIEŁŁOWICZ Piotr z Świętochłowia, widziany w Rozwadowie...

JAGIEŁŁOWICZ Kazimierz z Sosnowca, ppur. piatnik...

SORDYL Stanisław z Andrychowa, urzędnik Magistra-tu...

KLIMALA Władysław z Suchej — ktokolwiek go spotkał...

CHRZANOWSKI Edward, pow. Chelmskiego, 2 dywizjonu...

WIADOMOŚCI, dotyczące WITOLDA CHEŁMOŃSKIEGO...

O wiadomości, dotyczące WACŁAWA ZAORSKIEGO...

WIADOMOŚCI, dotyczące INŻ. MALICKIEGO Maksymiliana...

KTOBY widział, — lub kto posiadał jakiegokolwiek...

P. BAKOWSKA LALA jest proszona o natych-miatowe zgłoszenie...

FRYZJERKĘ pierwszorzędną, szukam...

SPRZEDAM w Makowie Przemyskim 3 morgi parceli...

PIEC łazienkowy na wę-giel sprzedam...

SINGERA maszynę kry-tą, jasną, mieniącą...

SELSKINOWE futro, — płaszcz damski, męskie...

SPRZEDAM parciele budowlane...

FRYZJERSKI zakład w-ty na 12 obsłu-gu...

SPRZEDAM hurtowo wle-żką ilość tytoniu...

RELIEFY, różne Miko-lajki, aniołki...

MIESZKANIA (Wohnun-gen) każdej wielko-ści...

GARBONIERA pelmoko-fortowa, centralne ogrze-wanie...

WŁAŚCICIELE realności Zgłoszenia bezpłatnie...

DR. poszukuje jednopoko-jowego mieszkanca...

POSZUKUJE pokoju ume-blowanego komfortowo...

POKÓJ z kuchnią, ume-blowany z komfortem...

PRZYJEZDNYM noclegi, pokoje niekurepacyjne...

LWÓW — jadę, wracam, przyjmuję zgłoszenia...

POZNAN wyjeżdżam — wracam, przyjmuję listy...

WOJENNE zamawiania odesypania w wygodnej...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje...

POSZUKUJE osobnego po-koju umeblowanego...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje, kuchnia, 5 minut...

SKLEPY — ŚW. MARKA 27 — z magazynem...

KUPIĘ narzędzia lekar-skie, Oferty: Goniec Kra-kowski...

MEYŃ 6-letni chłopiec, do nape-dnu kiero-bowego...

KUPIĘ wszelkie zna-czki pocztowe pole-dki i za-graniczne...

KUPIĘ DWIE KAMIE-NICZKI KRAKOWIE CENIE 20000 i 25000...

KAMIENICE lub par-ciele kupię tylko od WŁA-SCIŚCIELA...

NOŚZONA garderoba ku-puję — płacę najlepsze ceny...

PARCELE lub domki do 30.000 kupię bez pośred-nictwa...

MEBLE pierwszorząd-ne, gabinet, jadalnie...

KUPIĘ zaraz samochód ni-ewielki, w dobrym st-wie...

PARCELE lub domki do 30.000 kupię bez pośred-nictwa...

MEBLE pierwszorząd-ne, gabinet, jadalnie...

KUPIĘ zaraz samochód ni-ewielki, w dobrym st-wie...

PARCELE lub domki do 30.000 kupię bez pośred-nictwa...

MEBLE pierwszorząd-ne, gabinet, jadalnie...

KUPIĘ zaraz samochód ni-ewielki, w dobrym st-wie...

PARCELE lub domki do 30.000 kupię bez pośred-nictwa...

MEBLE pierwszorząd-ne, gabinet, jadalnie...

KUPIĘ zaraz samochód ni-ewielki, w dobrym st-wie...

PARCELE lub domki do 30.000 kupię bez pośred-nictwa...

MEBLE pierwszorząd-ne, gabinet, jadalnie...

KUPIĘ zaraz samochód ni-ewielki, w dobrym st-wie...

PARCELE lub domki do 30.000 kupię bez pośred-nictwa...

MEBLE pierwszorząd-ne, gabinet, jadalnie...

KUPIĘ zaraz samochód ni-ewielki, w dobrym st-wie...

SPRZEDAM w Makowie Przemyskim 3 morgi parceli...

PIEC łazienkowy na wę-giel sprzedam...

SINGERA maszynę kry-tą, jasną, mieniącą...

SELSKINOWE futro, — płaszcz damski, męskie...

SPRZEDAM parciele budowlane...

FRYZJERSKI zakład w-ty na 12 obsłu-gu...

SPRZEDAM hurtowo wle-żką ilość tytoniu...

RELIEFY, różne Miko-lajki, aniołki...

MIESZKANIA (Wohnun-gen) każdej wielko-ści...

GARBONIERA pelmoko-fortowa, centralne ogrze-wanie...

WŁAŚCICIELE realności Zgłoszenia bezpłatnie...

DR. poszukuje jednopoko-jowego mieszkanca...

POSZUKUJE pokoju ume-blowanego komfortowo...

POKÓJ z kuchnią, ume-blowany z komfortem...

PRZYJEZDNYM noclegi, pokoje niekurepacyjne...

LWÓW — jadę, wracam, przyjmuję zgłoszenia...

POZNAN wyjeżdżam — wracam, przyjmuję listy...

WOJENNE zamawiania odesypania w wygodnej...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje...

POSZUKUJE osobnego po-koju umeblowanego...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje, kuchnia, 5 minut...

SKLEPY — ŚW. MARKA 27 — z magazynem...

WOJENNE zamawiania odesypania w wygodnej...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje, kuchnia, 5 minut...

2 pokoje, kuchnia, kom-fort: Kraków, Starowil-na 12.

MIESZKANIA — pokoje największy wybór poleca „PIAST”...

SKLEP na pracownię mo-derną w 600m2...

4 POKOJE, kuchnia, kom-fort: Kraków, Pańska 14.

FIRMA handlowa w po-najmniej 200m2...

UMEBLOWANE pokoje wolne: Mikołajska 6, I. piętro...

GOSPODARZE otrzymują lokatorów bezwarunkowo...

MIESZKANIA jedno-, kil-pokojowe wolne: Miko-lajska 6, I. piętro...

DO WYNAJĘCIA (miesz-kania w nowych i sta-rych domach)...

MIESZKANIA (Wohnun-gen) każdej wielko-ści...

GARBONIERA pelmoko-fortowa, centralne ogrze-wanie...

WŁAŚCICIELE realności Zgłoszenia bezpłatnie...

DR. poszukuje jednopoko-jowego mieszkanca...

POSZUKUJE pokoju ume-blowanego komfortowo...

POKÓJ z kuchnią, ume-blowany z komfortem...

PRZYJEZDNYM noclegi, pokoje niekurepacyjne...

LWÓW — jadę, wracam, przyjmuję zgłoszenia...

POZNAN wyjeżdżam — wracam, przyjmuję listy...

WOJENNE zamawiania odesypania w wygodnej...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje...

POSZUKUJE osobnego po-koju umeblowanego...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje, kuchnia, 5 minut...

SKLEPY — ŚW. MARKA 27 — z magazynem...

WOJENNE zamawiania odesypania w wygodnej...

NIEMIECKIEGO, angiel-skiego szybko, najlepsza metoda...

POLKA, wychowana w Paryżu, sa pokój i utrzy-manie...

WIEDERCZYK wyucza w 40 lekcjach niemieckie-go, angielskiego...

WIDOWIEC, lat 37, po-ubił żonę...

MAGISTER farmacji, lat 35, po-ubił żonę...

WARSZAWA I OKOLICE I Z POWROTEM ZLECENIA ZALATWIWIE SOLIDNIE...

JADĘ do Warszawy w sobotę wracam zaraz...

ADMINISTRACJE do-mów przyjmuję...

WSZELKIE futra czyszcza, farbuję...

UBRANIA, płaszcze czy-szczone chemicznie...

STASIU H. Wiadomość dotychczas...

NADESZLI REKAWI-CZKI WEJNIAŃSKIE I DAMSKIE...

UNIEWAZNIAM zgubio-ne na peronie...

SKRADZIONE dokumen-ty w hurtowni...

LWÓW — jadę, wracam, przyjmuję zgłoszenia...

POZNAN wyjeżdżam — wracam, przyjmuję listy...

WOJENNE zamawiania odesypania w wygodnej...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje...

POSZUKUJE osobnego po-koju umeblowanego...

POKÓJ, kuchnia, lub 2 pokoje, kuchnia, 5 minut...

SKRADZIONE dokumen-ty w hurtowni...

LWÓW — jadę, wracam, przyjmuję zgłoszenia...

POZNAN wyjeżdżam — wracam, przyjmuję listy...

WOJENNE zamawiania odesypania w wygodnej...

ZAKOPANE, Rabka, Su-cha — Przemyski, Jarosław...

UNIEWAZNIAM zaginio-ną legitymację...

WYJEZDZAM do Warsza-wy...

LWÓW — STANISŁAW WÓW — WOROCHTA ja-dę...

WARSZAWA wyjeżdżam niedziele rano...

FLORJAŃSKA 55 — płać po niemiecku...

INŻYNIER zastawia po-myslnie wszelkie sprawy...

TAKSÓWKA do wyjazdów...

LWÓW — PRZEMYSŁ ja-dę 13 listopada...

TEŁMACZENIA polsko-niemieckie...

SIBILLI sprytny w przy-padkach...

TEŁMACZ PRZYSIĘ-GLY języka niemieckiego...

FLUSKWI — mole — wszelkie inne rozszadki...

ZAKŁAD Siostrz. do pie-lęgowni...

SZYNNY Astrolog-Gra-folog...

ZWIĄZEK PIELEGNIA-RZEK...

WARSZAWA — Łódź Zabiorę korespondencje...

MEBLE LAKIEROWANE I KUCHENNE...

POZNAN młoda, przystoj-na, materialnie niezale-żna...

DO Warszawy listy bar-dzo tanio...

UNIEWAZNIAM zgubio-ne 3 weksle...

KOESPONDENCJE po-lecona, zwykła zagranicą...

PODANIA w języku ni-emieckim...

JADĘ do Łodzi, Torunia i wracam...

TRWAŁA, wodna, telaz-żowa pierwszorządnie...